

[Lasse Budtz.]

essante redegørelse. Der var dog én ting, jeg savnede, og det var naturligvis mit hjerdebarn, hvilket måske hænger betænkeligt sammen med, at jeg er delegeret ved Europarådet. Jeg kunne godt have tænkt mig, at ministeren havde nævnt Europarådet også. Det forekommer mig, at Europarådet er undervurderet, fordi Europarådet giver to enorme politiske muligheder. Den ene er, at man her har en samarbejdsmulighed mellem de ni medlemmer af EF, og så har man altså de andre ni, som her har et fælles forum, hvor de kan samles. Desuden rummer Europarådet nogle helt oplagte indtil nu uudnyttede muligheder for et samarbejde med østlandene. Men alt dette europæiske samarbejde behøver jo ikke på nogen måde at ødelægge samarbejdet med de nordiske lande. Her vil jeg gerne benytte lejligheden til at komplimentere udenrigsministeren for det initiativ, han tog ved straks at tage rundt til de andre nordiske lande. Jeg må helt tilslutte mig det, der tidligere er blevet sagt, det var absolut nødvendigt.

Fra Europa går linjen jo ganske naturligt til sikkerhedskonferencen. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, hvorfor man egentlig fra dansk side har vist en så relativ kølighed over for forslaget om, at konferencen endte i et permanent organ af en eller anden art. Jeg vil tro, at svaret måske kunne være, at et sådant organ kunne tænkes efter de to års ventetid, som ministeren nævnte, men hvorfor ikke starte med det samme? Et sådant permanent organ kunne jo være det sted, hvor man opfangede de forskellige kriser, som jo trods alt og trods alle afspændingsønsker opstår nu og da.

Må jeg ikke om Portugal sige — Portugal har endog rumsteret i Europarådets kulisser, så der er også en linje til det — at enhver svækkelse af NATO, NATO har jo været meget omtalt i denne debat, i virkeligheden er en svækkelse af afspændingen. Hvis vi svækker NATO for meget fra vestlig side, vil der jo ikke være den ringeste grund til for østblokken, som vi kalder den populære, at sætte sig til et forhandlingsbord. De kunne blot sætte sig ned og vente på, at den anden part gik i opløsning. Det forekommer mig at være den rene logik. Men når vi er ved NATO, vil jeg dog gerne sige, at jeg er enig i den tanke, som blev luftet, at man

godt fra medlemslandenes side kunne tage afstand fra NATO-generalsekretær Luns' ofte meget koldkrigsagtige metoder. Hvorfor Luns skulle blande sig i udenrigsminister Kissingers forskellige udtalelser om en mulig amerikansk indgriben i Mellemøsten, kan jeg ikke forstå, og jeg synes, det havde været ganske rimeligt, om man fra et positivt NATO-land som Danmarks side måske havde gjort noget.

Om palæstinenserne vil jeg gerne sige, at det forekommer mig også rigtigt, at det er blevet fremhævet, at det ikke kan nytte noget, at man ikke officielt erkender, at palæstinenserne er der, at de eksisterer. Før eller siden må israelerne jo også erkende det, og før de kommer på talefod på en eller anden måde med palæstinenserne, er der ingen som helst chance for fred i Mellemøsten. Det kan lyde som selvfølgeligheder, men da der er en så stærk proisraelsk tradition i dette land, en tradition og en følelse, jeg fuldt ud deler, synes jeg alligevel, at det er væsentligt, at man af og til fremhæver, at der skal også være plads til palæstinenserne. Hvis man ikke sørger for, at der bliver plads til palæstinenserne, vil man i virkeligheden blot skabe et nyt jødisk problem, og det kan end ikke den israelske befolkning være tjent med.

Så har det undret mig, at man ikke har diskuteret Cambodia overhovedet. Det er spørgsmålet om, hvilken regering vi skal anerkende i Cambodia. Jeg er enig i den fundamentale udlægning af vor anerkendelsespolitik, som jo går ud på, at vi anerkender den regering, som rent faktisk har magten i et land, uanset hvordan vi ser på denne regerings politiske indstilling og opfattelse. Men jeg turde nok sige, at det er højst tvivlsomt, om Lon Nol-styret i Cambodia har magten, eller rettere sagt, det er ikke tvivlsomt længere, dette styre har højst magten i Pnom Penh eller nogle få andre byer, og det ville glæde mig, hvis udenrigsministeren kunne give en tilkendegivelse af eller give os en antydning af, at der måske kunne ske en ændring i dansk politik på dette område.

Blot to ting til. Det glæder mig at få fastslået fra denne talerstol af udenrigsministeren, at der ikke er tale om, at man i denne ansønde politiske og økonomiske situation vil pille ved udviklingshjælpen, og det glæder mig også, at vi har fået bekræftet, at